

Sygn. akt IV CSK 599/17

POSTANOWIENIE

Dnia 17 maja 2018 r.

Sąd Najwyższy w składzie:

SSN Marta Romańska

w sprawie z powództwa G.K.

przeciwko K.Ł. i K.A.

o uzgodnienie treści księgi wieczystej z rzeczywistym stanem prawnym,

na posiedzeniu niejawnym w Izbie Cywilnej

w dniu 17 maja 2018 r.,

na skutek skargi kasacyjnej powódki

od wyroku Sądu Okręgowego w B.

z dnia 28 lutego 2017 r., sygn. akt II Ca [...] /16,

1) odmawia przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania;

2) zasądza od G.K. na rzecz K.K. kwotę

**2.700 (dwa tysiące siedemset) zł tytułem zwrotu kosztów
postępowania kasacyjnego.**

UZASADNIENIE

Sąd Najwyższy przyjmuje skargę kasacyjną do rozpoznania, jeżeli w sprawie występuje istotne zagadnienie prawne, istnieje potrzeba wykładni przepisów prawnych budzących poważne wątpliwości lub wywołujących rozbieżności w orzecznictwie sądów, zachodzi nieważność postępowania lub skarga kasacyjna jest oczywiście uzasadniona (art. 398⁹ § 1 k.p.c.). Dla spełnienia wymogu z art. 398⁴ § 2 k.p.c. konieczne jest zawarcie w skardze kasacyjnej odrębnego wniosku o jej przyjęcie do rozpoznania, zawierającego profesjonalny wywód prawny nawiązujący do przesłanek przedsądu ze wskazaniem, które z nich występują w sprawie i z uzasadnieniem stanowiska skarżącego w tym przedmiocie (postanowienie Sądu Najwyższego z 26 kwietnia 2006 r., II CZ 28/06, nieopubl.). Rozstrzygnięcie Sądu Najwyższego w kwestii przyjęcia bądź odmowy przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania wynika z oceny, czy okoliczności powołane przez skarżącego odpowiadają tym, o których jest mowa w art. 398⁹ § 1 k.p.c.

Powódka wniosła o przyjęcie skargi kasacyjnej do rozpoznania z uwagi na jej oczywistą zasadność (art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c.), wynikającą z tego, że „ograniczenie przeprowadzenia dowodu w postępowaniu apelacyjnym na okoliczność ustalenia autentyczności podpisu powódki, do wysłuchania biegłej sądowej opiniującej w pierwszej instancji, gdy chodziło o prawo własności nieruchomości, i odstępianie od dowodu z kolejnej opinii Instytutu Ekspertyz Sądowych im. Prof. Dr Jana Sehna w Krakowie, stanowiło nierozpoznanie apelacji w pełnym jej zakresie i oparcie wyroku apelacyjnego na ułomnych bo niepełnych dowodach”.

Oczywista zasadność skargi kasacyjnej w rozumieniu art. 398⁹ § 1 pkt 4 k.p.c. wiąże się z ewidentną i widoczną już na pierwszy rzut oka wadliwością zaskarżonego orzeczenia, której stwierdzenie nie wymaga prowadzenia bardziej złożonych rozumowań. W postanowieniu z 6 listopada 2012 r., III SK 16/12 (nieopubl.), Sąd Najwyższy wyjaśnił ponadto, że przesłanką przyjęcia skargi kasacyjnej do rozpoznania nie jest oczywiste naruszenie konkretnego przepisu prawa materialnego lub procesowego, lecz sytuacja, w której naruszenie to spowodowało wydanie oczywiście nieprawidłowego orzeczenia i do istnienia

takiego związku między wytykanym uchybieniem, a wynikiem postępowania w sprawie powinien zmierzać skarżący.

Zaskarżony przez powódkę wyrok z całą pewnością nie jest dotknięty wadliwością o takich cechach, jak opisane wyżej. W orzecznictwie ustalony jest pogląd, że sąd ma obowiązek dopuszczenia dowodu z dalszej opinii biegłego, gdy zachodzi taka potrzeba, a więc wtedy, gdy opinia, którą dysponuje zawiera istotne luki, bo nie odpowiada na postawione tezy dowodowe, jest niejasna, czyli nienależycie uzasadniona lub nieweryfikowalna, tj. gdy przedstawiona przez eksperta analiza nie pozwala organowi orzekającemu skontrolować jego rozumowania co do trafności jego wniosków końcowych (por. m.in. postanowienia Sądu Najwyższego z 19 sierpnia 2009 r., I CKN 1170/98, z 7 listopada 2000 r., III CSK 7/09, wyroki Sądu Najwyższego z 15 listopada 2002 r., V CKN 1354/00, z 13 maja 2009 r., IV CSK 26/09). W niniejszej sprawie dowód z opinii biegłego grafologa przeprowadził Sąd pierwszej instancji, a skoro wyniki tego dowodu były jednoznaczne i wystarczające do wyjaśnienia problemu, o którym wypowiadał się biegły, to nie było potrzeby powoływania w sprawie dalszych biegłych, czy sięgania do dowodu z opinii instytutu naukowego (por. m.in. wyrok Sądu Najwyższego z 9 sierpnia 1999 r., I PKN 20/99, OSNP 2000, nr 22, poz. 87). Trzeba zresztą podkreślić, że Sądy obu instancji swoje wnioskowanie na temat tego, iż powódka złożyła oświadczenie prowadzące do zawarcia umowy - co obecnie kwestionuje - oparły także na innych dowodach niż wyniki opinii grafologicznej. Sądy ustaliły przyczyny zawierania umów darowizny nieruchomości pomiędzy powódką i członkami jej rodziny oraz kontekst faktyczny, w jakim te umowy były zawierane. Ich ustaleniami faktycznymi przy rozpoznawaniu skargi kasacyjnej Sąd Najwyższy byłby związany (art. 398³ § 3 i art. 398¹³ § 2 k.p.c.), gdyż sam nie jest sądem faktów lecz prawa.

Mając powyższe na uwadze, na podstawie art. 398⁹ § 1 k.p.c. oraz - co do kosztów postępowania - art. 98 § 1 i 3 k.p.c. w zw. z art. 398²¹ i art. 391 § 1 k.p.c., § 2 pkt 6 w zw. z § 10 ust. 4 pkt 2 rozporządzenia Ministra Sprawiedliwości z 22 października 2015 r. w sprawie opłat za czynności adwokackie (Dz.U. poz. 1800 ze zm.), orzeczono jak w postanowieniu.

jw

a.1.